

Адвентистський ВІСНИК

№ 11 (377)
Листопад 2021

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

ПОЛУМ'Я НАДІЇ

Реалії життя такі, що ми завжди будемо стикатися з незадоволенням, докорами. Або нам будуть дорікати, або ми дорікатимемо. У першому випадку нам здаватиметься, що нам несправедливо дорікають. У другому випадку будемо думати, що чинимо справедливо, адже маємо право висловлювати свою думку. Кожен, хто служить, і кожне служіння обов'язково викликати докори, адже ми живемо у світі, де панує зло. Іноді ми будемо плакати, але головне, щоб нас це не зупинило в нашому служінні «відвалювання каміння»; щоб громадська думка нас не збентежила, щоб не зв'язала наші руки в служінні. Мета диявола, щоб ми перестали діяти і стали «диванними» адвентистами. Адже на дивані все чудово, звідти все видно. Бог бажає зробити нас віруючими людьми.

2

Дай мне сию гору

4

Гігантське доміно

8

Другий шанс

10

Там немає повітря

14

Ян Вермер. Христос у домі Марти і Марії.

Кожен із нас є членом земної сім'ї Небесного Отця. Кожен із нас покликаний Богом нести в цей світ Благую вістку. Нині кожен із нас повинен вибрати головне в житті. «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими названі будуть» (Матв. 5:9); «Шукайте перш за все Царства Божого і Його праведності, а це все вам додасться» (Матв. 6:33); «Плекайте в собі ті самі думки, що й у Христі Ісусі» (Филп. 2:5). До цього закликає кожного з нас Господь. Це не просто гарні біблійні вірші, це реальність життя, у які ми повинні зануритися, коли стаємо частиною Церкви. Ми не можемо не бути миротворцями, бо Христос дарує мир у наші серця. Дуже важливо в нашому житті думати про Боже. Ми дедалі частіше думаємо про своє, але Господь говорить, що в нас повинні бути інші думки та прагнення, адже Він здатний перетворити наш характер і свідомість. Бог змінює думки, і ми починаємо думати про те, що Його.

Фредерік Бантінг

Канадський лікар і фізіолог Фредерік Бантінг був одним із винахідників інсуліну, який врятував сотні мільйонів людських життів. У 1923 році він отримав Нобелівську премію за винахід інсуліну. Говорили, що він був дуже педагогічною та справедливою людиною. Він не приписував собі усіх заслуг. Бантінг завжди підкреслював внесок свого асистента Чарльза Беста у відкриття цього препарату. Фредерік Бантінг був настільки порядний, що, коли 1923 року він отримав Нобелівську премію, поло-

загинув 1941 року. **У Лондоні, штат Онтаріо, 7 липня 1989 року поблизу будинку, у якому він жив, з нагоди відкриття інсуліну запалили вічний вогонь за назвою «Полум'я надії».** Цей вогонь уособлює надію всіх хворих на діабет, надію на те, що ліки від діабету буде винайдено. Адже інсулін – не ліки, а засіб для підтримання життя. Полум'я надії погасить лише тоді, коли зможуть вилікувати діабет.

Колись на Голгофі було запалено вогонь надії, і він згасне тільки тоді, коли Спаситель повернеться за кожним спасеним. До цього часу Ісус навчає нас, щоб ми зробили вибір стати полум'ям надії для ближнього.

НЕСПОДІВАНИЙ ПОВОРОТ

«Був один хворий, Лазар з Витанії, із села Марії та її сестри Марти. Це була та Марія, яка помазала Господа миром та обтерла Його ноги своїм волоссям; її брат Лазар хворів. Послали сестри передати Йому: Господи, той, кого Ти любиш, хворіє. Почувши це, Ісус сказав: Ця хвороба не на смерть, але для Божої слави, щоб Божий Син прославився через неї!» (Івана 11:1–4). У сім'ї сталася біда. Сестри знали, до Кого потрібно звертатися в такій ситуації, до Ісуса. Ми щодня чуємо про страшні хвороби, які забирають найкращих людей. І хворому необхідно надавати допомогу відразу, невідкладно, доки ситуація ще не критична.

Ми не знаємо, яка хвороба була в Лазаря, та якщо покликали Христа, то це свідчило про серйозну проблему. Марія і Марта знали, що необхідно зробити, і вони обрали головне: терміново викликати «швидку». Повідомлення для Ісуса було коротке, зрозуміле і не передбачало зволікань. У грецькому оригіналі

ПОЛУМ'Я НАДІЇ

вину грошей віддав своєму асистентові. Це єдиний випадок за всю історію. Окрім того, розуміючи значимість інсуліну для людства, Бантінг відмовився від реєстрації патенту на інсулін на своє ім'я, хоч це відкриття вже тоді зробило б його мультимільонером. Усі права на винахід він передав університету в Торонто за символічний один долар.

Під час Другої світової війни Фредерік Бантінг служив офіцером зв'язку і трагічно

є лише п'ять слів: «Господи, подивися, кого любиш, хворіє». В українському перекладі – шість слів: «Господи, той, кого Ти любиш, хворіє» (Івана 11:3).

Спаситель не дивиться так, як дивляться сестри Лазаря. Він не відповідає так, як від Нього очікують чи як вимагають обставини. Ісус чинить проти людської логіки. Він чекає два дні й тільки тоді вирушає в дорогу. Найімовірніше, для Ісуса це був непростий шлях. Христос прийшов, але не відразу зайшов у дім Марії та Марти. Він зупинився на околиці селища, але чутка поширилася, що Христос уже прийшов. «Прийшовши, Ісус знайшов, що він уже чотири дні, як перебуває у гробі. Витанія була поблизу Єрусалима, якихось п'ятнадцять стадій, тож багато юдеїв прийшло до Марти й Марії, щоб розрадити їх за брата» (Івана 11:17–19). Сім'я Лазаря, Марти й Марії була відома не тільки в їхньому маленькому селищі, тому люди прийшли здалеку розділити їхню печаль.

НЕ ДОКОРЯЙТЕ

«Коли ж Марта почула, що йде Ісус, вийшла Йому назустріч. Марія ж сиділа вдома. Сказала Марта Ісусові: Господи, якби Ти був тут, не помер би мій брат. Але й тепер знаю, що Бог дасть Тобі те, що лише попросиш у Бога. Каже їй Ісус: Твій брат воскресне. Говорить Йому Марта: Знаю, що воскресне у воскресінні останнього дня. Сказав їй Ісус: Я є воскресіння і життя; Хто вірить у Мене, – хоч і помре, буде жити. І кожний, хто живе й вірить в Мене, – не помре повік. Чи віриш ти в це? Каже Йому: Так, Господи, я повірила, що Ти Христос, Син Божий, що приходиш у світ. Сказавши це, вона пішла й поклікала свою сестру Марію. Мовила пошепки: Учителю прийшов і кличе тебе!» (Івана 11:20–28). На думку присутніх, Ісус запізнився безнадійно, тому що Лазаря вже поховали.

Іноді нам здається, що Господь помиляється, що Він запізнюється, адже ми краще бачимо ситуацію. Є така категорія людей, які завжди знають, що краще. Марта належить до цієї категорії, адже вона знає, як краще. Коли Ісус приходив до них у гості й Марія сиділа біля Його ніг, слухаючи істину, то Марта також знала, що краще: Марії необхідно бути на кухні й допомагати їй. Однак тоді Марія обрала кращу частку, яка ніколи від неї не відбереться.

Засмучена Марта сказала Ісусові, що Він запізнився. Біблійний текст не передає всієї напруги емоцій Марти. Слова «якби Ти був тут» свідчать про претензії й докори Ісусові. Коли вас переповнюють «справедливі» емоції, чи висловлюєте ви у вічі всю правду? Дорікаєте? Марта не просто говорить, а кричить.

Коли людина кричить, вона не чує іншого. Людина видає тільки те, що є в неї на душі. **У діалозі Ісуса з Марто бачимо конфлікт віри та знання. Христос спонукає її вірити, а Марта говорить: «Так я це знаю». Бог намагається достукатися до нашої свідомості, а ми відповідаємо Йому: «Знаю! Знаю! Знаю!» – і відштовхуємо те, що Господь хоче нам сказати. Бог навчає нас обходити знання та приймати вірою.**

Учні, почувши про те, що Ісус збирається до Юдеї, до Лазаря, теж дорікали Йому: «Учителю, таж ось юдеї намагаються Тебе камінням побити, а Ти знову туди йдеш?» (Івана 11:8). Марта дорікала Ісусові у вічі словами «де Ти був?». А Марія висловлювала свій сердечний біль, лежачи біля ніг Христа. «Як прийшла Марія туди, де був Ісус, і побачила Його, впала Йому до ніг і промовила: Господи, якби Ти був тут, мій брат не помер би!» (Івана 11:32). Ті самі слова, але ставлення до Ісуса зовсім інше.

Ось ще один докір, коли присутні засуджували Ісуса, бурювалися з приводу Його вчинку. «Деякі з них зауважили: Чи не міг Той, Який відкрив очі сліпому, зробити так, щоб і цей не помер?» (Івана 11:37). Ми теж часто любимо обговорювати за спиною, доходити своїх висновків.

Тож чи мають рацію ті, хто докоряє Ісусові? Чи це невдоволення має підставу? Має. Христос іде до Лазаря, але чує докір. Господь приходить на декілька днів пізніше, ніж чекала Марта, знову чує докір. Він робить не так, як чинять люди, і чує докори. Наше життя наповнене можливостями: або дякувати, або дорікати. Кожен з нас часто стоїть перед вибором.

Усім відома історія про милосердного самарянина. У цій історії ми не помічаємо одну групу людей – розбійників. Якби не було розбійників, не було б і цієї історії. У нас теж є вибір: ми дивимося на священника, самарянина чи на розбійників, які є причиною біди. Розбійники тут ніби ні до чого. Часто ми теж щось казали, зробили, але водночас ніби нас це не стосується.

НЕБЕЗПЕКА ЗНАТИ ВСЕ КРАЩЕ ЗА БОГА

Ісус, слухаючи докори на Свою адресу, плаче. Люди довкола думають, що Він плаче через смерть Лазаря, а Він плаче і через них, адже вони невдячні, у них немає віри, розуміння, смиренності, пошани і поваги перед Богом. Ісус веде їх до гробниці, щоби показати їм їхні думки, серця, аби біля могили вони побачили себе. Христос, не звертаючись ні до кого особисто, говорить: «Відваліть камінь». Першою відразу з'являється Марта. «Промовив Ісус: Відваліть камінь! Марта, сестра померлого, сказала Йому: Господи, вже чути запах, бо чотири дні вже минуло» (Івана 11:39). Вона говорить правду. Чи завжди прав-

«Наше першочергове завдання як християн – вказати людям на Ісуса, на те, що Він дає мир, надію, силу жити. Саме Він запалює вогонь у нас. Важливо, щоб кожен був готовий цим поділитися. Коли ділимося з іншими надією, наша власна надія зростає.»

да є істиною? Іноді така правда може бути неприємною волі Божій.

Можливо, я також маю свою правду і вважаю, що потрібно чинити саме так, оскільки все логічно й аргументовано. Ісус просить відвалити камінь гробниці. А я не хочу, тому що там уже смердить. Часто ми бачимо свої помилки в інших. Іноді ми ставимося до когось негативно, адже бачимо в них відображення своїх недоліків.

Як часто в нашому житті ми зустрічаємо подібних Март? Нині в нас є небезпека бути обізнаними, як правильно і краще, бути як Марта, яка не слухає Ісуса. Христос непохитний, Він не піддається впливу громадської думки. У Нього є Божя думка. Камінь відвалили і дали можливість Ісусові діяти. Наше життя і служіння – це співпраця з Ісусом. Якби камінь не відвалили, Христос не воскресив би Лазаря.

Більше немає згадок про Марту, але, напевно, їй було соромно дивитися в очі Христові й воскреслому Лазарю. Краще бути тим, хто слухає Ісуса, тим, для кого Божя воля є пріоритетною. Коли Лазар вийшов, Христос сказав: «Лазарю, вийди сюди! І вийшов померлий. Руки й ноги були обмотані пов'язкою, а його обличчя обв'язане хусткою. Каже їм Ісус: Розв'яжіть його й звільніть, щоб міг ходити» (Івана 11:43, 44).

МИ НЕ МАЄМО ПРАВА ЗУПИНИТИСЯ ТА ЗГАСНУТИ

Сьогодні перед нами стоїть виклик бути віруючими і палаючими полум'ям надії, який направляє до істинного Джерела тепла і спасіння, тим полум'ям, яке свідчить, що остаточне визволення скоро гряде. Щодня і щомиті ми повинні обирати головне: послух Ісусові, Його волі. Чим я горю сьогодні? Якщо я горю, то грію чи обпікаю? Вогонь має важливі властивості: він може як зігріти, так і спалити.

Ми живемо в час серйозної духовної небезпеки. Олександр Солженіцин писав: «Поступово відкрилося мені, що лінія, яка розділяє добро і зло, проходить не між державами, не між класами, не між партіями. Вона проходить через кожне людське серце. Лінія ця рухлива, вона змінюється в нас з роками. Навіть у серці, у якому панує зло, вона утримує маленький плацдарм добра. Але й у найдобрішому серці буває невикорінений куточок зла».

Реалії життя такі, що ми завжди будемо стикатися з незадоволенням, докорами. Або нам будуть дорікати, або ми дорікатимемо. У першому випадку нам здаватиметься, що нам несправедливо дорікають. У другому випадку будемо думати, що чинимо справедливо, адже маємо право висловлювати свою думку. Кожен, хто служить, і кожне служіння обов'язково викликати докори, адже ми живемо у світі, де панує зло. Іноді ми будемо плакати, але головне, щоб нас це не зупинило в нашому служінні «відвалювання каміння»; щоб громадська думка нас не збентежила, щоб не зв'язала наші руки в служінні. Мета диявола, щоб ми перестали діяти і стали «диванними» адвентистами. Адже на дивані все чудово, звіти все видно. Бог бажає зробити нас віруючими людьми. Прокинулись вранці – обирайте головне, а протягом дня підтверджуйте ваш вибір. Наша місія – бути полум'ям надії, продовжувати любити, звершувати служіння. Ми не маємо права зупинитися та згаснути.

Наталія Бехтерева, академік медичних наук, наукова керівниця інституту мозку, сказала: «Нарешті розумієш, що частя – це те, чим можна саме зараз і сьогодні поділитися з іншими. Щось крихтне, тендітне, але дуже важливе: робити добро іншим, у дрібницях, як можеш, щодня. Ось що дарує частя. Розділити радість, допомогти, втішити, вселити впевненість у тому, що все буде гаразд, розповісти про свій досвід, підказати. Життя триває. Це тільки здається, що сучасним людям потрібні гроші й більше нічого. Це тільки здається, що гроші розв'язують усі проблеми. Це не так. Людям, як і раніше, потрібні турбота, ласка, тепло, невидима підтримка й опора, віра в їхню силу та красу, їхні можливості». А все це можна назвати полум'ям надії. Людям це необхідно сьогодні. Наше першочергове завдання як християн – вказати людям на Ісуса, на те, що Він дає мир, надію, силу жити. Саме Він запалює вогонь у нас. Важливо, щоб кожен був готовий цим поділитися. Коли ділимося з іншими надією, наша власна надія зростає.

Наталія Бехтерева

ПРОДОВЖЕННЯ НА С. 10 ▼

«ДАЙ МНЕ СИЮ ГОРУ»

Бог дал обещание Своему народу, что Он введет их в Обетованную землю. Иисус Навин и народ Божий уже завладели некоторыми городами, делили землю. Это был сложный процесс. Бог сказал им: «Я дам вам землю», — но этот дар не обошелся без посвящения и труда. Халев, один из 12 соглядатаев, подошел к Иисусу Навину и сказал, что пришло время разделить землю, как обещал Господь через Моисея. Раб Божий попросил: «Дай мне сию гору». Речь шла о горе Хеврон и городе, находившемся на ней.

Обратите внимание на то, кем был Халев. В книге Иисуса Навина написано, что это был сын Иефони, Кенезеянин (Нав. 14:6). Он был из хананеев, не коренным иудеем. Читая Числ. 13, где перечислены все колена народа израильского, мы видим, что именно Халев представляет колено Иуды. Может показаться, что Бог только в Новом Завете разрешил людям из других народов становиться членами Божьей семьи. Но у Господа всегда был Свой путь. Халев — пример того, что Бог нелицеприятен. Будучи кенезеянином, жившим по обычаям своей земли, он стал частью народа Божьего. Любопытный язычник мог стать его частью, обратившись к Богу. Халев стал человеком веры и посвящения Господу, представителем колена Иудина.

Сегодня Божьи благословения в равной мере доступны каждому человеку благодаря Плану спасения. Христос будет действовать и в вашей жизни, благословлять и вести независимо от вашего прошлого, если вы готовы поверить Его Слово и жить по Его Заповедям. «Во всяком народе боящийся Его и поступающий по правде приятен Ему» (Деян. 10:35).

САМАЯ ТРУДНАЯ ТЕРРИТОРИЯ

Двенадцать соглядатаев принесли отчет об увиденном в Обетованной земле. Десять из них сказали, что народ Божий никогда не войдет в Обетованную землю, никогда не завладеет ею, ничего не сможет сделать и даже не будет пробовать. Но двое соглядатаев представили совсем другой отчет: «Пойдем, мы сможем. Знаем, что Господь с нами». Какой была реакция народа, слушающего эти два отчета? «И подняло все общество вопль, и плакал народ во всю ту ночь» (Числ. 14:1). На утро они были сильно разочарованы, возмущены, им не нравилось руководство, Божий план.

«Вы род избранный, царственное священство, народ святой, люди взятые в удел, чтобы возвещать совершенство Призвавшего вас из тьмы в чудный Свой свет».

1 Пет. 2:9

Священное Писание говорит, что они решили побить камнями двух соглядатаев, принесших положительный отчет и желавших вселить в людей надежду. Страх лишает людей здравого смысла.

Бог был вынужден вмешаться и остановить это. Он продолжал вести Свой народ, потому что любит его. Халев обратился к Богу со словами: «Дай мне сию гору». Может, он, подобно Лоту, хотел выбрать лучшую территорию? Оказывается, это была самая трудная территория. Там жили сыны Енаковых. Некоторые комментаторы утверждают, что это были рослые люди, их рост мог достигать четырех метров.

Когда Бог вводил израильский народ в Обетованную землю, Он говорил, что многие не войдут, но это не касалось Халева. Господь назвал причины, по которым Он введет Халева: «*Не увидят земли, которую Я с клятвой обещал отцам их; все, раздражавшие Меня, не увидят ее; но раба Моего, Халева, за то, что в нем был иной дух, и он совершенно повиновался Мне, введу в землю, в которую он ходил, и семя его наследует ее*» (Числ. 14:23, 24).

Иной дух

Бог отмечает в Халеве особенную черту характера — иной дух. Среди страха и пессимизма, отчаяния, недовольства, житейских трудностей у этого человека был иной дух.

В 1962 году была написана книга «Колыбель успеха», в которой проанализировано 413 влиятельных людей в мире, изменивших ход истории. 392 человека из 413 имели общую черту. Оказывается, каждому из них довелось пережить сложную ситуацию, пройти через кризис. Эти трудности их не ломали, а сделали только сильнее.

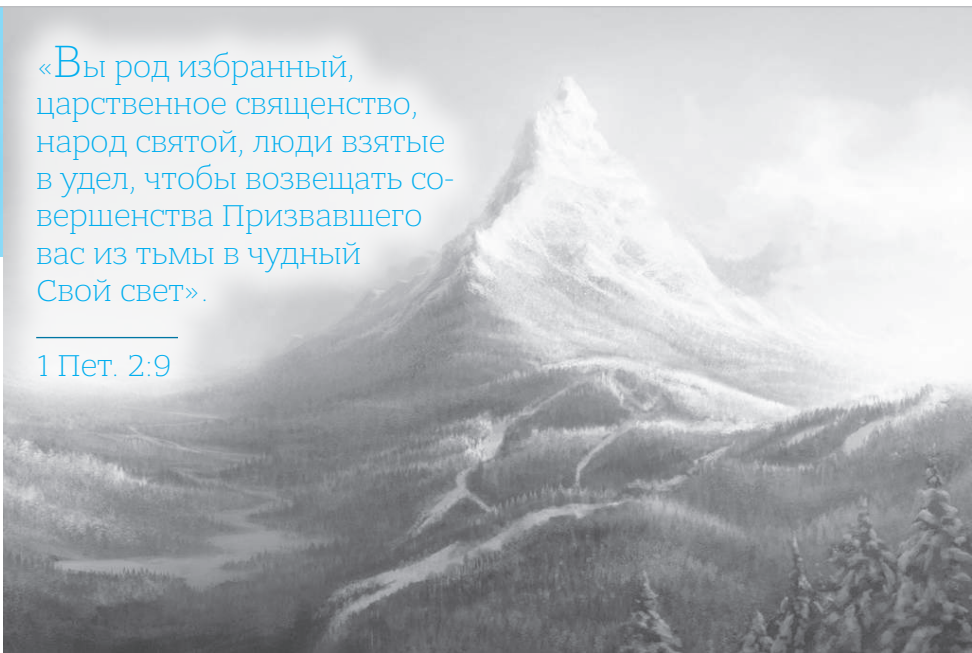
Верю, что сегодня у Бога есть люди, которых не будут пугать трудности, и

ничто не ломает их веру. Они будут смотреть на происходящее по-другому и сохраняют верность Господу. Хотите ли вы быть таким человеком? Наблюдая за происходящим сегодня, мы понимаем, что для народа Божьего легче уже не будет. Пусть испытания в вашей жизни не сделают вас слабее. Если вы придете к Господу, Он даст вам силу и вы будете иметь иной дух.

У Даниила также был особый дух, особое отношение к жизни. Библия говорит, что у него был высокий дух. Это человек, попавший в рабство. Он был эмигрантом в другой стране, но оставался верным Богу. Слово Божье говорит, что люди, уповающие на Господа, проходя долиной плача, открывают в ней источник Божьей благодати и силы.

Где Иисус Навин обрел этот иной дух? «Я был сорока лет, когда Моисей, раб Господень, посылал меня из Кадеш-Варни осмотреть землю, и я принес ему в ответ, что было у меня на сердце» (Нав. 14:7). Отчет Халева отличался от отчета десяти соглядатаев: «что было у меня на сердце». А на сердце у Халева была вера в Божье обетование и Его силу. Поэтому он говорил не только на основании увиденного, но и на основании обетований, крепко укоренившихся в его сердце.

Сегодня мы тоже можем хранить в нашем сердце Слово Божье (см. Пс. 118:11). Если сделаем Священное Писание нашим духовным хлебом, мы будем людьми иного духа. Нашу веру формирует Слово Божье. Один человек сказал: «Уже год прошел с тех пор, как я пытаюсь стать другим человеком. Я принимал решение, желал изменить свой характер. Год прошел — и ничего не изменилось». Мы не можем сами изменить себя, свой дух, но если мы разрешим Слову Божьему влиять на нас, изменения обязательно произойдут.

СОВЕРШЕННО ПОВИНОВАЛСЯ БОГУ

«Но раба Моего, Халева, за то, что в нем был иной дух, и он совершенно повиновался Мне, введу в землю, в которую он ходил, и семья его наследует ее» (Числ. 14:24). Халев всецело следовал за Богом. Важно ли это сегодня? Некоторые люди, к сожалению, вроде и верующие, но в церкви им все не так, они всех критикуют. И мирской жизнью не живут, потому что знают истину, но и в церкви они не посвященные христиане. Сегодня надо определиться, с кем мы идем по жизни. Лучше доверить свою жизнь Господу, посвятить себя на служение Ему.

В кого мы верим сегодня? Чем для нас является Слово Божье? Библия содержит Слово Божье или Библия есть Слово Божье? Все Священное Писание боговдохновенно и полезно. Господь ищет людей, которые будут исполнять все Заповеди Божьи. Он ищет людей, для которых верность Господу превыше всего. Они будут верны Ему, как стрелка компаса верна северу, независимо от того, каким путем идет большинство, какие тенденции в обществе. Выберете ли вы Библию основанием вашей жизни?

Послушание Богу – высшая форма поклонения, проявление любви к Господу (см. 1 Ин. 5:3). В наши дни звучит особый призыв через Трехангельскую весть: «Поклонитесь Сотворившему небо и землю, море и источники вод». Бог желает, чтобы люди разных деноминаций, этнических групп, народов обратились к Нему. «Ибо очи Господа обзирают всю землю, чтобы поддерживать тех, чье сердце вполне предано Ему» (2 Пар. 16:9). Желаете ли вы такой защиты, поддержки для себя и своей семьи? «А я и мой дом будем служить Господу» (Нав. 24:15).

«ДАЙ МНЕ СИЮ ГОРУ»

Прошло 45 лет, но Халев не потерял цель. Сегодня Бог спрашивает нас о нашей цели. Иисус Навин в беседе с Халевом осознал, что последний не потерял из виду свою духовную цель.

Мы не можем утратить понимание того, кем мы являемся и для чего Бог призвал Свою Церковь. Мы Церковь Божья. Господь поручил нам особую весть вечного Евангелия, Благою весть о том, что Иисус – наш Спаситель. Это лучшая весть, которую мы можем услышать: человек обретает спасение даром, по благодати, благодаря смерти Иисуса Христа на Голгофе, верою принимая Его своим Спасителем. Мы получаем новый статус, Он называет нас Своими детьми, Он дает нам Свою праведность. Это все благодаря заслугам Иисуса Христа.

В мире продолжается Великая борьба между Христом и сатаной. Это

борьба за поклонение, и в ней звучит призыв поклониться Богу. Христос дал особую весть нашей Церкви, чтобы мы делились с любовью и не забывали, кем мы являемся. Мы не просто одна из деноминаций, не просто одна из церквей. Халев не забыл миссию, которую Бог ему дал, и то, что Господь обещал. «Вы род избранный, царственное священство, народ святой, люди взятые в удел, чтобы возвещать совершенство Призвавшего вас из тьмы в чудный Свой свет» (1 Пет. 2:9).

На горе, которую просил Халев, жили сыны Енаковы, великорослые люди. Это не был оазис, где все росло и процветало. Миссию, которую Бог нам сегодня поручил, нелегко будет исполнить. Как благовествовать во время пандемии, карантина? Мы не можем проводить, как прежде, большие программы, служения. Но великого поручения Иисуса Христа никто не отменял. Бог рассчитывает на каждого из нас. Если общество меняется не в лучшую сторону, ситуации неблагоприятны для свидетельства, становится все труднее и труднее, вспоминайте Халева, сказавшего: «Дай мне самый трудный участок работы».

Когда в Церкви проходят выборы, обращались ли вы в избирательный комитет с предложением: «Какой у вас самый сложный участок для служения? Я готов взять именно его». Будьте как Халев, говоря: «Я буду совершать самую трудную работу для Господа в самое трудное время. Я готов посвятить себя на служение».

Подобная просьба звучала в Гефсимании. Христос молился: «Господи, если можно, пронеси эту чашу мимо Меня, но пусть не Моя воля да будет, но Твоя. Ради Моих детей Я хочу одержать победу на этой горе, чтобы они были однажды в Царстве Моем». Спаситель покорил гору Голгофу Своей верностью и преданностью, Своим посвящением. Он отдал Свою жизнь на той горе, чтобы вы и я сегодня могли иметь одежду вечности.

Пусть никто из нас не ослабеет на этом духовном пути. Пусть Господь поможет нам быть людьми иного духа, всецело повиноваться Ему и не терять надежды. Ради Моих детей Я хочу одержать победу на этой горе, чтобы они были однажды в Царстве Моем». Спаситель покорил гору Голгофу Своей верностью и преданностью, Своим посвящением. Он отдал Свою жизнь на той горе, чтобы вы и я сегодня могли иметь одежду вечности.

Доверьте сегодня то, что вас больше всего беспокоит, в руки Господа. Когда мы слабы, Он силен. Перепосвятите себя Богу. Он верен и введет нас в Обетованную землю.

Владимир
Нестерук

ДУХ СВЯТИЙ ПОВИНЕН ВИКОРИСТОВУВАТИ НАС

Христос обіцяв Своїй Церкві дар Святого Духа і це обітниця належить як Його першим учням, так і нам. Як і всі інші обітниці, вона дана за певних умов. Багато хто стверджує, що вірять у Божі обітниці і претендують на їхнє виконання у Свому житті. Вони кажуть про Христа і Святого Духа, проте жодної для себе користі вони не отримують, оскільки не підпорядкували свої душі керівництву Святого Духа.

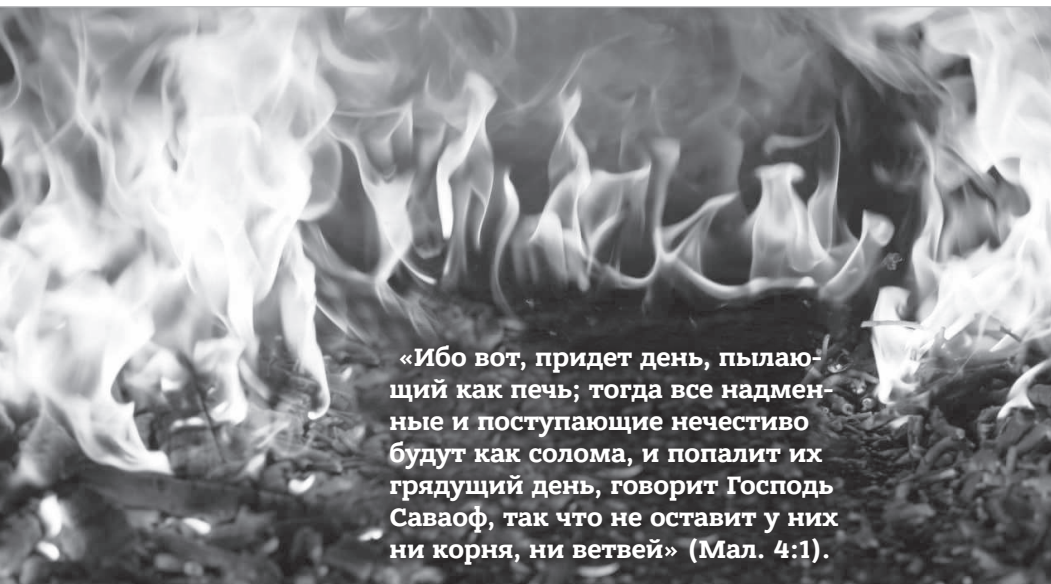
Ми не можемо використовувати Духа Святого. Дух Святий повинен використовувати нас. За допомогою Духа Святого Бог діє в Своему народі і «за Своею доброю волею викликає і бажання, і дію» (Флп. 2:13). Однак багато хто не підкоряється Його керівництву. Вони бажать діяти на власний розсуд. Цим вони позбавляють себе небесного дару. Лише ті, хто в покорі серця покладається на Бога і сподівається на Його провидіння і благодать, отримують дар Святого Духа. Це благословенна обітниця, яка отримується через віру, приносить у результаті всі інші благословення. Він дається через багатство благодаті Христової, і Він готовий обдарувати ним кожного в міру того, хто скільки в змозі прийняти.

Злиття Духа Святого – це наділення життям Христа. Лише ті, хто таким шляхом навчається у Бога, тільки ті, у кого діє Дух Святий і в чийому житті явлене життя Христа, можуть виступати справжніми представниками Спасителя.

Христос обіцяв, що Святий Дух буде завжди з тими, хто бореться за перемогу над гріхом, щоб продемонструвати силу Божої могутності, наділяючи людину надприродною силою і відкриваючи таємниці Царства Божого.

Е. Уайт. Служителі Євангелія.
С. 284–287.

«Ибо вот, придет день, пылающий как печь; тогда все надменные и поступающие нечестиво будут как солома, и попалит их грядущий день, говорит Господь Саваоф, так что не оставит у них ни корня, ни ветвей» (Мал. 4:1).

Это была работа не для слабонервных. Нужно было потушить сотни горящих скважин в пустыне Кувейта. Нужно было найти людей, достаточно смелых для того, чтобы погасить пламя. Одна из команд специалистов по чрезвычайным ситуациям в области нефтедобычи работала с самыми опасными скважинами. Их испытание было названо «шесть дней в аду».

Жители Кувейта, проснувшись утром 23 февраля 1991 года, увидели зловещее зрелище. Казалось, что пустыня извергает пламя. Клубы пламени протянулись от земли до плотных валов черного дыма, поглотившего небо.

Позже мир узнал, что иракские инженеры начали поджигать огромные нефтяные поля Кувейта. Почти 90 % действующих скважин этой страны превратилось в кипящий котел. 60 миллионов баррелей сырой нефти в день превращались в дым. Это был «прощальный выстрел» Саддама Хусейна по стране, которую он не мог удержать. Вероятно, он хотел показать: если он не может добывать нефть на просторах Кувейта, то и никто другой не сможет.

Итогом стала одна из самых тяжелых, произошедших по вине человека экологических катастроф нашего времени. Не говоря уже о том, что бедствие погубило фауну региона, дым этого пожара загрязнил воздух большей части планеты и распространился настолько далеко, что достиг даже Гавайских островов.

Результатом любой войны является ужас, но этот случай казался особенно бессмысленным и опустошительным. Жители Кувейта задавали вопрос: почему кто-то может позволять себе подобное, даже по отношению к тем, кого он ненавидит? И было что-то до боли знакомое в этом апокалиптическом ландшафте. Для многих ожили картины, которые до сих пор не тревожили их сознание. Эти картины записаны в книге Откровение и описывают события последнего дня.

БЕСКОНЕЧНЫЙ ПОЖАР

Говоря о тех, кто следует и поклоняется антихристу, апостол Иоанн пишет: «И будет мучим в огне и сере пред святыми Ангелами и пред Агнцем; и дым мучения их будет восходить во веки веков» (Откр. 14:10, 11). Описывая сожжение павшего Вавилона, Иоанн применил ту же фразу: «И дым ее восходил во веки веков» (Откр. 19:3).

Горящие нефтяные поля Кувейта предназначали для нас пламя озера огненного, которое разгорится в конце истории Земли. Если пожар в Кувейте был настолько страшным бедствием, что никто, будучи в здравом уме, не хотел видеть его продолжение, то как насчет дыма, который будет восходить во веки веков? Неужели окончательное решение Бога относительно уничтожения нечестивых – бесконечный пожар?

В Библии видим картину того, что произойдет в конце времени. Откр. 20 описывает озеро, горящее серой, в которое будут брошены нечестивые. Это картина изображенного в Библии ада. Давайте поместим эту картину в надлежащее окружение.

Откр. 20 говорит о том, что произойдет в конце тысячелетнего периода: сатана будет выпущен из темницы и отправится обольщать людей, находящихся «на четырех углах земли». Он соберет армию: «Вышли на широту земли и окружили стан святых и город возлюбленный» (Откр. 20:8). **Огонь с неба ниспадает, охватывает их, и сатана бросается в озеро, горящее серой. Это пламя названо «второй смертью». Библия говорит, что озеро огненное будет гореть на этой земле. Именно здесь разразится последняя битва, когда мертвые встанут на суд и огонь с неба падет и уничтожит их.**

«И увидел я новое небо и новую землю, ибо прежнее небо и прежняя земля миновали, и моря уже нет» (Откр. 21:1). Далее описывается Новый Иерусалим, сходящий на Землю: «Се, скиния Бога с человеками». Затем дано прекрасное

ФИНАЛ – озеро огненное?!

обетование: «И отрет Бог всякую слезу с очей их, и смерти не будет уже; ни плача... ни болезни уже не будет, ибо прежнее прошло» (Откр. 21:4). Эти слова надежды относятся к жизни на Новой Земле, где больше не будет смерти и боли. Старый порядок вещей навсегда исчезнет.

Если дым мучения будет восходить во веки и веки, значит все еще будет очень много скорби, плача и боли. В таком случае старый порядок определенно не исчезнет. Как тогда исполнится обетование Божье?

ИСПОЛНЕНИЕ БОЖЬИХ ОБЕТОВАНИЙ

Постараемся найти ответ на вопрос: что произойдет с теми, кто будет брошен в озеро огненное? Как долго они будут жить? Разве в более сильном пламени смерть не наступит быстрее? Может ли Библия рассказать что-либо о том, что называют озером огненным или второй смертью? «Ибо вот, придет день, пылающий как печь; тогда все надменные и поступающие нечестиво будут как солома, и попалит их грядущий день, говорит Господь Саваоф, так что не оставит у них ни корня, ни ветвей» (Мал. 4:1).

Отметим два очевидных факта. **Нечестивые в будущем будут уничтожены огнем.** Ад не находится под землей сейчас. Согласно 2 Пет. 2:4 он сберегается «на суд».

Нечестивые будут уничтожены огнем и превратятся в пепел. Это последовательное библейское учение: «А нечестивые погибнут, и враги Господни, как тук агнцев, исчезнут, в дыме исчезнут» (Пс. 36:20). Если нечестивые погибнут, то как быть с тем дымом, который будет восходить во веки веков?

Евр. 9:12 утверждает, что Иисус приобрел для нас «вечное искупление». Евр. 6:2 говорит о «суде вечном». Великий акт Христова искупления совершился в определенное время. Заключительный суд произойдет в определенное время, и он не будет длиться вечно, но тем не менее говорится о «вечном искуплении» и о «суде вечном». Почему? Да потому, что результаты искупления и суда будут длиться вечно. Наказание будет «вечным».

Что имеется в виду, когда говорится, что огонь и мучения будут вечными? Не о последствиях ли, которые будут вечны? Конечный их результат – вечная смерть, смерть вторая. На этот счет есть ясное учение Священного Писания. В Послании

Иуды описывается нечестие жителей Содомы и Гоморры, а затем говорится: «...Подвергшись казни огня вечного, поставлены в пример» (Иуд. 7). Здесь есть слова «огонь вечный». Но Содом и Гоморра не горят до сих пор. «Вечный огонь» давно погас. Библия говорит, что огонь пришел с неба и достаточно быстро обратил в пепел эти города. «И если города Содомские и Гоморрские, осудив на истребление, превратил в пепел, показав пример будущим нечестивцам...» (2 Пет. 2:6). Содом и Гоморра были сожжены огнем, эффект которого оказался вечным. Пламя было всепожирающим, оно испепелило эти города.

Полное исчезновение

Павел говорит подобное в отношении тех, кто стал врагом креста Христова: «Их конец – погибель» (Флп. 3:19). Слово «погибель» означает полное исчезновение. Иисус предупреждал: «Широки врата и пространен путь, ведущие в погибель» (Мф. 7:13). Везде Библия показывает картину участи нечестивых, и это смерть. Нечестивые, как утверждает Священное Писание, умрут, погибнут, будут сожжены, совершенно истребятся, обратятся в пепел, станут, как если бы их вообще не было. Вот слова, которыми описывается их участь: «Ибо возмездие за грех – смерть» (Рим. 6:23); «Если не покаетесь, все так же погибнете» (Лк. 13:3). Нечестивые будут сожжены (Мал. 4:1). «Нечестивые погибнут... исчезнут, в дыме исчезнут» (Пс. 36:20); «Будете попира́ть нечестивых, ибо они будут прахом» (Мал. 4:3); «Будут – как бы их не было» (Авд. 16); «Они, как солома: огонь сжег их... не осталось угля» (Ис. 47:14). Писание говорит ясно: возмездие за грех – смерть, а не вечная жизнь в аду.

Библия не говорит нигде, что тело сгорит в аду, а душа продолжит страдать. Иисус предупреждал: «Бойтесь более того, Кто может и душу и тело погубить в геенне» (Мф. 10:28). Ясное учение Священного Писания свидетельствует, что смерть и уничтожение – участь нечестивых в аду. Вот как Иисус описывает ад: «Червь их не умирает, и огонь их не угаснет» (Мк. 9:44). Что это означает? Многие верующие думают, что это изображение вечно горящего ада. Но Иисус здесь цитирует отрывок из книги пророка Исаии, который говорит об участи нечестивых, и использует при этом фразы: «Червь их не умрет, и огонь их не угаснет» (Ис. 66:24). На что ссылается здесь Исаия? Вот предшествующие слова: «Увидят трупы людей, отступивших от Меня» (Ис. 66:24). Исаия говорит о мертвых людях. Что означает «червь их не умрет»? Это описание того, как черви пожирают мертвое тело, описание трупов, которые совершенно пожираются, полностью уничтожаются.

Как понимать «огонь их не угаснет»? Если бы огонь был бы «угасимым», это могло бы означать для кого-то возможность выжить. Кто-то обгорел бы лишь

Уверовавшие во Христа не будут мучимы в полыхании последнего огня. У Бога есть замысел для полного, необратимого и вечного очищения нашей Вселенной от греха. Он отрет всякую слезу и окончит все страдания.

частично. Но здесь говорится о том, что огонь не угаснет, он сожжет полностью, совершенно уничтожит. Люди сгорят. Это описание уничтожения трупов. Пророк Иеремия говорит о неугасимом огне, возвещает о том, что произойдет с теми, кто упорствует в бунте против Бога: «Возжгу огонь в воротах его – и он пожрет чертога Иерусалима и не погаснет» (Иер. 17:27).

Век греха и смерти окончится

Впоследствии это пророчество исполнилось. Иерусалим был уничтожен римским полководцем Титом в 70 г. н. э. Дворцы Иерусалима были сожжены дотла. Это был неугасимый огонь. Разве Иерусалим все еще горит сегодня? Нет. Просто огонь будет разрушительным, он не погаснет, пока не уничтожит все. Смерть, полное уничтожение – вечная участь нечестивых. Многие верят, что сатана и грешники будут мучимы «во веки веков»: «А диавол, прельщавший их, ввержен в озеро огненное и серное, где зверь и лжепророк, и будут мучиться день и ночь во веки веков» (Откр. 20:10).

Библейское выражение «во веки» можно перевести фразой «пока не окончится век». Нечестивые будут уничтожены, сожжены, обращены в пепел. Прежний век греха и смерти окончится. Бог введет новый век. Бог сотворит Новое Небо и Новую Землю, где не будет плача, смерти, болезни или горя. В Библии выражение «во веки» нередко означает ограниченное время, длящееся до тех пор, пока живет некто, о ком идет речь. Например, о рабе сказано: «И он останется рабом его вечно» (Исх. 21:6). Это значит: «столько, сколько он будет жить». Иона описывает свой опыт во чреве кита словами: «Земля своими запорами навеки заградила меня» (Иона 2:7). «Навеки» означает здесь ограниченное время – столько, сколько Иона будет находиться в этом окружении.

Анна привела своего сына в храм, чтобы посвятить его Господу, и сказала: «Я отведу его, и он явится пред Господом и останется там навсегда» (1 Цар. 1:22). Затем она добавляет: «...На все дни жизни его – служить Господу» (1 Цар. 1:28).

Эти яркие образы вечного огня и дыма бесконечных мучений – метафоры, подчеркивающие невообразимую трагедию уничтожения. Рассмотрим следующую фразу, относящуюся к описанию участи нечестивых. В притче Иисус утверждает, что в этой «огненной печи» будет «плач и скрежет зубов» (Мф.

13:50). В Мф. 22:13 встречается то же самое выражение. Здесь Царство Небесное изображается как великий свадебный пир. Гости собираются и празднуют свадьбу царского сына. Но один человек пришел на пир без брачной одежды, проявив крайнее неуважение. Этот бесцеремонный гость был выброшен вон: «Бросьте во тьму внешнюю; там будет плач и скрежет зубов». Почему столько боли? Выброшенный человек понимает, что он оказался вне! Он понимает, что потерял: он не допущен на чудесный свадебный пир.

Та же картина в притче о талантах. Хозяин возвращается и обнаруживает, что двое слуг мудро распорядились вверенными им талантами. И он радостно приглашает их: «Войди в радость господина твоего» (Мф. 25:21). Но один слуга, неверный и ленивый, не стал ничего делать со своим талантом. Его выбрасывают вон: «А негодного раба выбросьте во тьму внешнюю: там будет плач и скрежет зубов» (Мф. 25:30).

Отчего эта агония? Оттого, что этот человек лишен радостей жизни, обещанных господином двум другим. Священное Писание всегда описывает фразой «плач и скрежет зубов» боль от сознания лишения и пребывания во внешней тьме. Лишение чудесной вечной жизни – великая трагедия. Неужели Богу нужно мучить нечестивых, чтобы наказать их как следует? Нет. Боль исходит от осознания того, что они потеряли и куда они выброшены. Как жалко тогда будет выглядеть их ограниченная жизнь. Неудивительно, что там будет плач и скрежет зубов. Не лишайте себя вечной жизни. Вас ждет вечность с Богом. Это жизнь настоящая, с избытком. Это такая радость, что мы даже и представить себе не можем.

Христос пережил агонию второй смерти, Он испытал на Себе ужасные последствия греха. Иисус так страдал на Голгофском кресте, чтобы мы могли жить с Ним вечно. Эта весть – лучшая из всех! Уверовавшие во Христа не будут мучимы в полыхании последнего огня. У Бога есть замысел для полного, необратимого и вечного очищения нашей Вселенной от греха. Он отрет всякую слезу и окончит все страдания.

Уверен, что вы захотите быть среди тех, кто будет наслаждаться жизнью на Новой Земле вместе с Богом. Подумайте о том, что означает быть отлученным от Божьей любви раз и навсегда, потерять вечную радость искупления, исчезнуть без надежды когда-либо вернуться. Это трагедия. Верю, что это живо описано для нас в огненных сценах книги Откровение. Каждый из нас приглашен войти на свадебный пир. Доверимся Христу как Спасителю и вручим свою жизнь в Его руки. Иисус обещал взять нас на пир. Сделайте свой окончательный выбор прямо сейчас.

Марк Финли

Гігантське ДОМІНО

Місто Сантос у Бразилії відоме не тільки як батьківщина видатного футболіста Пеле, але і як місто з дуже оригінальним горизонтом. Горизонт Сантоса схожий на пластинки доміно, поставлені вертикально в ряд, за мить до падіння. Саме так виглядають будинки на набережній цього бразильського міста; вони нахилені, немов Пізанська вежа. І таких «веж» тут сотні.

Влада міста не втручається і стверджує, що будинки не створюють жодної загрози. Деякі будинки нахилені на п'ять сантиметрів, що вважається нормою, тимчасом як нахил інших становить близько двох метрів. Усього на набережній височіє 651 багатоповерховий будинок, і деякі з них навіть візуально виглядають похиленими на один бік.

Однак проблема значно глибша: у цих будинках живуть люди, які стикаються з безліччю незручностей. У когось з них не зачиняються вікна і двері, у інших проблеми з водопроводом, треті втрачають рівновагу на рівній поверхні, оскільки багато часу проводять у нахилених квартирах.

Набережну Сантоса почали забудувати в 1950-х роках. Тоді тут почали будувати багатоповерхові будинки. Однак

будівельні компанії вирішили заощадити і вибрали найдешевший метод будівництва. Для всіх будинків необхідний глибокий фундамент, і він становить приблизно 20 % від вартості всього будинку. Проте забудовники Сантоса заощадили і зробили фундамент менш глибоким і дешевшим приблизно вдвічі. Фундамент будинків на набережній лише на декілька метрів заглиблюється в землю. Однак будівельники не врахували, а можливо, не надали значення тому, що узбережжя складається з піску та глини. Згодом під вагою кожного будинку глина і пісок продавлювалися, і вони нахилилися в різні боки, стаючи схожими на пластинки доміно.

Квартири в них продати майже неможливо. Усі жителі Сантоса знають про проблеми будинків на набережній. Однак 70 років тому, коли вони були новими, ніхто й не замислювався над цим. Багато хто мріяв жити ближче до моря, а ціни на квартири були невисокі. Ціни на квартири на узбережжі невисокі й нині, але купувати їх ніхто не поспішає. Мешканці цих будинків іноді не можуть за-

чинити вікна й шафи, під час ходьби відчують, як підлога вислизає з-під ніг, адже вона під нахилом, а вийшовши з дому, можуть втратити рівновагу.

Таку ціну заплатили мешканці Сантоса за життя на березі моря. Багато хто зми-

рився із ситуацією, і єдине, що вони помічають, – це м'яч, який неможливо покласти на підлогу, адже він обов'язково покотиться.

Бог попереджає у Святому Письмі, щоб ми не «будували свій дім на піску» (Матв. 7:26). **Подбайте про свій духовний фундамент, про його міцність і глибину. Приділяйте багато часу спілкуванню з Богом, вивченню Його Слова, просіть про злиття Святого Духа. Не економте на найважливішому, на фундаменті, аби під час випробувань ваш духовний дім міг встояти і не бути схожим на будинки набережної Сантоса.**

Місто Сантос

ТЕМПЕРАТУРА ВЗАЄМИН

Багатьом подобається засинати під спів цвіркунів, а іншим нічні концерти тільки заважають. Мені подобаються цвіркуни, але одного разу вночі я змінила своє ставлення до них. Наші друзі, які живуть у спекотній місцевості, запросили нас до себе на вихідні. Ми провели чудовий вечір. Настав час лягати спати, і, доки ми готувалися до сну, відключили електрику. Кондиціо-

нер перестав працювати. Стало темно, і не залишалося нічого іншого, як лягти спати, але сон не йшов. Було не тільки дуже спекотно, а й якийсь цвіркун, що забрався до кімнати, вирішив дати свій сольний концерт. Він старався з усіх сил, не даючи нам заснути. Тільки на ранок ми знайшли його і винесли на вулицю.

Нещодавно я дізналася про спосіб визначити температуру повітря вночі без термометра. Для цього потрібен цвіркун і годинник. Цвіркуни дуже чутливі до температури. Якщо вона підвищується, то їхнє стрекотіння стає частішим, оскільки температура прискорює хімічні процеси в їхньому організмі. Якщо літньої ночі ти захочеш визначити температуру повітря, скористайся формулою, введеною ще 1897 року американським фізиком Амосом Долбером: температура повітря в градусах Цельсія = кількість стрекотіння за 25 секунд поділити на 3 та додати 4. Я вважаю іншу формулу легшою: полічити стрекотіння за 8 секунд і додати 5. Метод досить точний і працює при температурі

вище 13°C, оскільки при нижчих температурах цвіркуни ховаються і не співають.

Щоб виміряти температуру твоїх взаємин з Богом, задумайся: як часто ти Його прославляєш? Що міцніша дружба, то частіше тобі хочеться прославляти Його; а що частіше ти прославляєш Бога, то ближчі ваші взаємини. Прославляй Господа завжди, коли тобі добре і коли погано. Якщо температура твоєї дружби з Ісусом висока, у твоєму житті відбуватимуться чудеса.

«Я ж Господа буду хвалити за Його правдою, і буду виспівувати Ймення Всевишнього Господа!» (Псал. 7:18).

Підготувала
Лідія Власик

СЛОВО, ПОТЕРЯВ ВСЕГО ОДНУ БУКВУ, СТАЛО «ЯДОВИТЫМ»

На борту случилось ЧП. Мы узнали об этом по взволнованному голосу стюардессы:

— Если на борту есть врач или человек с медицинским образованием, срочно обратитесь к бортпроводникам.

Но никто не обратился. Врачей на борту не было. Две бортпроводницы открыли дверцу с зеленым крестом, стали доставать чемоданчик экстренной помощи, баллон с кислородом, тонометр, что-то еще. Две другие растерялись. Они везли тележку с закусками и чаем, и было непонятно, что делать: раздавать еду, будто все в порядке, или бежать на помощь коллегам. Но, видимо, случилось что-то серьезное, и девушки бросили тележку, и все вчетвером склонились над женщиной, которой стало плохо. Они суетились, надевали ей кислородную маску, подсоединяли баллон. Стало понятно, что ситуация ухудшается. Одна стюардесса побежала в кабину к пилотам. Видимо, будут решать, что делать.

— Если нас посадят в другом городе, то я опоздаю на совещание и меня уволят, — сказал мужчина, сидящий рядом со мной.

Я промолчала. Меня тоже ждут сотни людей, но если случится форс-мажор, то, мне кажется, все поймут, если нужно будет опоздать, чтобы спасти чью-то жизнь.

— Объясните начальнику, что спасали жизнь. Он же человек, он поймет.

— Но я не спасал жизнь. Я просто сижу, как заложник.

— Как заложник, который помогает хотя бы тем, что не мешает. Любому из нас может стать плохо на борту, и ради нас тоже посадят самолет. Сейчас лучшее, что мы можем сделать, — это молиться.

— Вы молитесь?

— Я очень хочу, чтобы женщине стало лучше, и прошу этого у Бога своими словами. Это не совсем похоже на молитву... Верю, что Бог слышит меня.

— А чего вы просите: чтобы ей легче стало или чтобы нас посадили там, где и должны?

— Чтобы полегчало.

— А я — второе. В принципе, мы просим одного и того же, но разными словами.

— Наверное. Только ваша версия, кажется, похожа на эгоизм.

— Это не эгоизм, а честность. Вы просто хотите казаться хорошей, поэтому и говорите, что молитесь за женщину. А вы молитесь за себя: «Пусть ей полегчает и она не сорвет мои планы». В этом самолете таких приблизительно сто человек.

Я промолчала. Не знала, что сказать.

— Я однажды летел, и на борту собачке стало плохо. Тогда тоже спросили: «Есть ли на борту ветеринар?» Ветеринара не было. А кислород собачке же не дашь...

Мне было интересно, чем закончилась история с собачкой, но почему-то меня задела его слова. Хотя вряд ли у него была такая цель.

Кислород помог. Женщине стало лучше. Давление, видимо. Стюардессы вернулись к обслуживанию пассажиров. Мой собеседник переживал, успеют ли нас накормить, ведь сэндвич входит в стоимость билета. Мне показалось, что он мелочный и злой. А может, просто честный и прямолинейный, и все в салоне переживают сейчас не за женщину, а за сэндвич. А я одна не переживаю, но не потому, что я хорошая, а потому, что я поела перед вылетом. Кстати, сэндвичи нам успели разнести.

Перед предыдущим вылетом я зарядила телефон в аэропорту у специальной стойки с розетками. На ней был слоган: «Зарядись энергией». Но кто-то стер букву «р», и получилось: «За...ядись». Надо же, каким «ядовитым» стало слово, потеряв всего одну букву. Будто корень сразу не «заряд», а «яд». Бывает, что от человека зарядился, а бывает «заядился». Я вот «заядилась».

— Как закончилась история с собачкой? — спросила я у моего соседа.

— С какой собачкой?

— Которой плохо стало.

— А я откуда знаю. Я не проверял. Это ж не моя собачка и не мои проблемы.

На выходе я спросила у женщины, которой было плохо на борту, как она,

нужна ли ей помощь и не подвезти ли ее куда-нибудь на моем такси. Она была бледна, но заверила, что в порядке и ее встретит сын. Это не моя знакомая женщина и не мои проблемы. Но я проверила, как она, потому что мне не все равно, как она себя чувствует. И я верю, что остальным тоже не все равно. Мир лучше, чем кажется. Слышишь, человек, «заяженный» сэндвичем?

Ольга Савельева

ВЕЛИКАЯ ЦЕЛЬ

Три человека ворочали камни. Одного из них спросили:

— Что ты делаешь?

Он вытер пот со лба и ответил:

— Горбачусь.

Подошли ко второму и спросили:

— А ты что делаешь?

Он закатал рукава и деловито сказал:

— Деньги зарабатываю.

Спросили у третьего:

— А что делаешь ты?

Он посмотрел вверх и сказал:

— Храм строю.

Жизнь наполнена смыслом только у того, кто преследует великую цель.

▶ Самотній кит

У північній частині Тихого океану вже 20 років плаває самотній кит, який не може спілкуватися з іншими китами, адже «розмовляє» не на тій частоті. Це найбільш самотній кит у світі, якого вчені називають 52 герці. Він співає свою пісню так високо, що жоден інший кит йому не відповість, оскільки не чує його. Так і триває його подорож по океану в цілковитій самоті. Він намагається спілкуватися, робить це постійно, але це неможливо, адже всі інші кити співають на частотах від 15 до 25 герц.

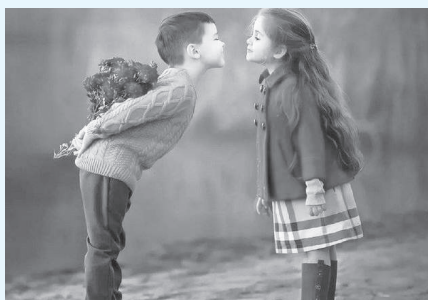
Кит приречений поневіритися на самоті. Величезна морська істота пливе в товщі води, шукає рідних, співає свої пісні, з кожним днем втрачаючи надію. Він розуміє і відчуває, що надії немає, у відповідь на його пісню – тиша. Як страшно перебувати на самоті. Часто ми опиняємося в такій ситуації або хтось поруч із нами, а ми не чуємо, бо в нас інша духовна мова, інший тон, вищий або нижчий. Ми намагаємося щось робити, а у відповідь – тиша. Завжди пам'ятайте, що в нас є полум'я надії.

Щодня обирайте головне, будьте вірні своєму духовному покликанню. Слухайте Ісуса Христа, перестаньте бути тим, хто все знає, перестаньте дорікати. Станьте віруючими, а віруючі люблять, прощають, приймають, обіймають, вони вдячні. Не дозволяйте обставинам змусити вас зневіритися в Богові. Не впадайте у відчай, коли чуєте на свою адресу докори, але й коли дуже хочеться дорікнути, краще промовчіть і подякуйте, віддайте цю ситуацію Богу. Вибірайте залишатися з Богом – сьогодні й назавжди.

**Святослав
Музичко**

«Будь добрее, чем принято, ибо у каждого своя война, бои и потери. Живи просто, люби щедро, вникай в нужды другого пристально, говори мягко. А остальное предоставь Господу. Все теряет силу, если не будет основного – любви к человеку.»

ПТИЦА ОЖИДАЛА ПТЕНЦОВ

Жил один мудрый король. Однажды он захотел, чтобы ему нарисовали картину, которая излучала бы бесконечный покой, и предложил большую награду за лучшее произведение. Многие художники пытались нарисовать такую картину. Король посмотрел все работы, но среди них были лишь две, которые по-настоящему ему понравились. Из них предстояло выбрать достойнейшую.

На одной картине было нарисовано тихое озеро. Оно, как зеркало, отражало возвышающиеся вокруг него горы, голубое небо с белыми облаками. Каждый, кто смотрел на эту картину, думал, что она и является совершенной картиной покоя.

Вторая картина изображала горы. Они были суровыми, неприступными и голыми. Сверху нависало разбушевавшееся небо, шел дождь, сверкала молния. По горной стене падал пенящийся водопад. Все это не имело ничего общего с миром и покоем. Однако, взглянув на водопад, король

увидел за ним крошечный кустик, растущий из расщелины в скале. На нем птица свила гнездо. Там, в окружении стремительно падающей и бушующей воды, она ожидала птенцов. Именно эту картину и выбрал король.

Покой не означает место, где тихо и мирно, где нет шума и беспокойства, где нет напряженной работы. Покой – это когда все это есть, однако вы сохраняете мир в своем сердце.

Другий шанс

У житті буває так, що хочеш зробити добро, але соромишся. А чому? Існує багато причин. Ми живемо в місті, де люди зайняті, і проявляти дріб'язкове співчуття часто здається непристойним і нав'язливим. Та й не завжди встигаєш відреагувати. Багато людей навколо, думок, ти не зосереджений, і момент втрачений.

Одного разу стою в черзі в дорожньому кафе. Хочу купити чай і тістечко. Заходить бабуся. Вона уважно вивчає вітрину з десертами. Бабусі дуже люблять солодке. Моя бабуся любила. Вона запитує продавця: «Скільки коштує цей шматочок торта?» Продавець і радий би назвати їй суму значно меншу від справжньої, але він просто працівник кафе і з винуватим виглядом відповідає: «130 гривень». Бабуся зітхає і мовчки йде. Іде, іде... У мене є декілька секунд, аби допомогти цій бабусі. Де, пояснити, де моя реакція? Секунди минають, я пригадую, що бабусі люблять солодке, прокручую в голові суму 130 гривень. Вибігаю на вулицю, щоб наздогнати бабуся. Я хочу купити їй торт, який вона забажає. Проте вона повернула за якийсь із кутів і втратила можливість її побалувати.

Мені чомусь більше не хочеться ні чаю, ні десерту. Я сідаю у свій автомобіль

і промовляю: «Господи, якщо в мене така повільна реакція, даруй мені другий шанс, аби встигнути допомогти комусь». Чомусь на серці шкребує кішки. І раптом до машини підходить інша бабуся й просить купити шкарпетки, які вона зв'язала. Я придбала декілька пар шкарпеток з радістю, хоч вони мені не потрібні. Бабуся говорить: «Міцності вам у вірі!»

Я усвідомлюю виявлену до мене милість: «Другий шанс, дівчино, замовляли?» Я намагаюся вчасно реагувати на потреби людини, та коли не виходить, можна помолитися про другий шанс...

ДРАГОЦЕННОЕ И НЕПОВТОРИМОЕ

Однажды к мудрецу пришел молодой человек и сказал:

– Я пришел к тебе, потому что чувствую себя таким жалким и никчемным, что мне не хочется жить. Все вокруг твердят, что я неудачник, растяпа и идиот. Прошу тебя, помоги мне.

Мудрец, взглянув на юношу, ответил:

– Извини, но я сейчас очень занят и никак не могу тебе помочь. Мне нужно срочно уладить одно очень важное дело.

Немного подумав, добавил:

– Если ты согласишься помочь мне в моем деле, то я с удовольствием помогу тебе в твоём.

– С удовольствием, – ответил тот, с горечью отметив, что его в очередной раз отодвигают на второй план.

Мудрец снял со своего мизинца кольцо с красивым камнем.

– Возьми коня и скачи на площадь. Мне нужно срочно продать это кольцо, чтобы отдать долг. Ни в коем случае не соглашайся на цену ниже золотой монеты.

Юноша взял кольцо и ускакал. Приехав на рыночную площадь, он стал предлагать

кольцо торговцам, и те поначалу с интересом разглядывали его товар. Но стоило им услышать о золотой монете, как они тут же теряли к кольцу всякий интерес. Одни открыто смеялись ему в лицо, другие просто отворачивались, и лишь один торговец любезно объяснил ему, что золотая монета – это слишком высокая цена за такое кольцо и что за него могут дать разве что медную монету, в крайнем случае серебряную.

Обойдя весь рынок и предложив кольцо многим людям, юноша оседлал коня и вернулся обратно. Удрученный неудачей, он пришел к мудрецу.

– Я не смог выполнить твоего поручения, – с грустью сказал он. – В лучшем случае я мог бы выручить за кольцо пару серебряных монет, но никак не золотую. Торговцы твердят, что это кольцо столько не стоит.

– Неплохо было бы узнать истинную ценность кольца. Ну а кто может сделать это лучше, чем ювелир? Иди к ювелиру и спроси у него, сколько он предложит за кольцо.

Юноша отправился к ювелиру. Тот долго рассматривал кольцо и сказал:

– Передай мудрецу, что сейчас я не могу дать ему больше 58 золотых монет. Но если он даст мне время, я куплю кольцо за 70, учитывая срочность сделки.

– 70 золотых монет?! – юноша засмеялся, поблагодарил ювелира и ушел.

– Садись сюда, – сказал мудрец, выслушав рассказ молодого человека. – **Ты и есть это самое кольцо. Драгоценное и неповторимое. Оценить тебя может только истинный эксперт. Этого не может сделать первый встречный на рынке...**

Дочекайтеся, доки Він закінчить перемішувати інгредієнти

В одних фермерів був гарний звичай снідати разом і спілкуватися. Якось вони попросили найстаршого фермера помолитися перед їдою. «Господи, я не люблю пахту*», – розпочав фермер. Далі він продовжив: «Господи, я не люблю масло, і Ти знаєш, що мені не дуже подобається сире тісто. Та коли перемішати всі ці інгредієнти і спекти, то вийде смачне печиво, яке я люблю. Тому, Господи, коли трапляється те, що нам не подобається, коли життя стає важким, коли ми не розуміємо, що відбувається, допоможи нам просто довіритися Тобі й чекати, доки Ти закінчиш «перемішувати всі інгредієнти». Це буде навіть краще, аніж печиво. Амінь».

У цій молитві є велика мудрість для всіх. Опиняючись у складних ситуаціях, залишайтеся сильними, адже, коли наш Господь «перемішує» ситуації чи проблемами, які нам не дуже подобаються, прийде дещо краще, коли Він закінчить «готувати».

*Пáхта – знежирені вершки, побічний продукт, одержуваний при виробництві масла з коров'ячого молока.

Дай счастья, Господи

Дай счастья, Господи, не мне,
Хотя и я его желаю,
Но тем, кто добрым был ко мне,
Кто жил, участие принимая.

Кто плечи смело подставлял
Под ворох мой забот и болей,
Кто мне хорошего желал,
Кто не смеялся, не злословил.

Дай счастья, Господи не мне,
А тем, кто в трудный час не бросил,
Тем, кто спешил в беде ко мне,
Кто за меня мольбы возносит.

Дай радость, Господи, не мне,
Хотя и я ее желаю,
А тем, кто с радостью ко мне
Спешил, все сердце отдавая.

Пусть дом их будет на скале
И буря дверь его не тронет.
Пусть свет горит в его окне,
И Ты теплом его наполни.

Воздай им Сам, Своей рукой, –
Я не смогу, мне не воздать им.
Пусть льются к ним Твоей рекой
С небес потоки благодати.

К Тебе несу их добрый взгляд,
Улыбку даже и молитвы.
Ты увеличи во много крат
И возврати им все сторицей.

Любви дай, Господи, не мне,
Хотя и я ее желаю,
Но тем, кто добрым был ко мне,
Воздай, с лихвою возвращая!

Галина Мерзлякова

МОЛИТВА НЕ БУВАЄ НЕДОРЕЧНОЮ

« Ніколи і ні за яких обставин молитва до Бога не буває недоречною. Ніхто не може перешкодити нам відкрити свої серця у щирий молитві. Серед вуличного натовпу, під час напруженої роботи звертайтеся до Бога, прохаючи в Нього допомоги та керівництва. Завжди і всюди молитесь. Нехай двері вашого серця будуть постійно відчинені. »

Е. Уайт. Дорога до Христа. С. 75.

ГОРІХОВЕ ДЕРЕВО

У нашому саду є горіхове дерево, посаджене колись з нагоди мого народження. Однак воно росте так близько до будинку, що майже всі його гілки над дахом, причому з боку моєї кімнати. Коли мама була жива, вона поміняла шифер на металочерепицю. Щороку у вересні на дерево злітаються ворони і влаштовують такий сильний «горіхопад» зі скреготом гілок і пазурів по металу, що мимоволі починаєш думати, чи не зашкодить це самому даху. До того ж цей гуркіт мені доводиться вислуховувати цілими днями, доки горіхи не опадуть на землю.

Цього року я попросила Господа про допомогу. Можливо, хтось запитає: «Чи варто про це молитися?» Та якщо птахи пошкодять дах, ремонтувати його буде нікому, і немає за що. Зрубати горіх шкода, хоч мені вже неодноразово говорили про це, адже коріння дерева може пошкодити фундамент будинку.

Знову настав вересень й історія повторилася, тільки цього разу я почала просити Господа, щоб Він відвів ворон на інший горіх, що росте трохи далі від будинку і нікому не заважає. І Господь відповів миттєво! Усі ворони полетіли з мого горіха, у дворі стало майже тихо, з'явилася можливість поміркувати, почитати щось корисне, подумати. Бог знову показав, наскільки Він близький до нас і готовий допомагати у відповідь на молитву віри Його дітей.

Галина
Мельник

Краще будуватиму БОЖИЙ ХРАМ

дому і бігати по місту в пошуках житла? Жодної гарантії немає, що я його знайду, а часу втрачу багато. Я краще будуватиму храм, піклуватимуся про Божу справу, а Він подбає про мене і мою сім'ю».

Не послухав я її поради, а тільки палко помолився Богу: «Господи, я не можу зараз шукати житло для своєї сім'ї, коли йде будівництво Твого Дому молитви. Боже, знайди мені квартиру, Тобі це вдасться значно краще і швидше». І продовжив з великим зав'язанням працювати на будівництві, анітрохи не турбуючись про свої проблеми.

Незабаром підходить до мене брат і каже: «Я чув, що ви шукаєте житло. У нас саме зі старої квартири виїха-

ли мешканці. Подивіться, якщо вам сподобається, можете заїжджати». Нам квартира сподобалася, і ми оселилися там. Щоправда, квартира була дуже холодна. Проте я помітив, що мої діти там жодного разу не хворіли. До цього ми сім років жили в теплій квартирі, де потрібно було весь час відчиняти вікна, і там діти хворіли постійно. Слава Богу, що Він використав мене для Своєї справи і ми із сім'єю пережили такий досвід турботи про нас. **Завжди у своєму житті на перше місце ставте Божі інтереси, Його справу.**

«Покладіть на Нього всі ваші турботи, бо Він дбає про вас» (1 Петра 5:7); «На Господа здай дорогу свою, і на Нього надію клади, і Він зробить» (Псал. 37:5).

Ілля Кошкін

Одного разу я брав участь у будівництві Дому молитви. Квартиру, яку ми із сім'єю орендували, попросили звільнити, і ми тимчасово жили у друзів. До церкви прийшла одна сестра попрацювати на кухні і, побачивши мене під час обіду, промовила: «Твоїй сім'ї зараз жити ніде, а ти спокійно тут працюєш?! Тобі потрібно терміново шукати житло. Тут і без тебе впорються». Я відповів сестрі: «Невже я можу покинути будівництво Божого

«ИДИ, ВСТРЕЧАЙ»

Однажды мы с женой приехали со свадьбы домой. Через некоторое время я подошел к окну и в голове появилась мысль: «Иди, встречай Лиду с автобуса». Это была одна из девушек, с которой я проходил уроки по изучению Библии в библиотеке. Я сказал жене, что у меня появилось такое необычное побуждение. По реакции супруги я понял: ей неприятно, что я пойду встречать эту девушку, и я решил не идти. Как только я принял это решение, на душе сразу же появилась тяжесть. Тогда жена сказала, что лучше мне взять с собой сына и все-таки помочь Лиде.

Мы с сыном опоздали на 15 минут, и я подумал, что автобус уже приехал и люди разошлись. Но меня что-то не отпускало, и мы остались ждать. Вскоре приехал рейсовый автобус. Лида, увидев нас, спросила, почему мы здесь. Я ответил, что Бог послал меня встретить ее. Она обрадовалась и забрала свои вещи у двух парней, сказав при этом: «Меня встречают». Идя дорогой, она с удивлением спрашивала о том, как Бог послал меня. Лида рассказала, что произошло.

Когда она села в автобус, к ней подсели двое парней и сказали: «Когда мы приедем, ты пойдешь с нами». Она отказалась, но один из них стал настаивать на своем. Они были наркоманами, и девушка сильно испугалась. Лида приняла решение: когда приедет на станцию, она схватит свои вещи и выбежит из автобуса. Вдруг один из парней переставил ее вещи к себе. Лида подумала, что беды ей не миновать. В тот момент она попросила Бога спасти ее.

Я спросил ее: «Почему ты приехала в город сегодня, ведь тебе завтра на учебу?» Девушка ответила, что у

нее ключи от комнаты в общежитии и ее соседки не могут попасть к себе. Комендант будет ее ругать за это. Комендант была строгой женщиной, и Лида боялась, чтобы ее не выгнали из общежития. Она и так опоздала, и девушки сидят на улице целый день, ждут ее. Я ответил: «Ты только что видела чудо, Бог тебя спас. И сейчас Господь поможет». Мы помолились, чтобы комендант не узнала об этом случае.

Подойдя к общежитию, мы увидели ее подруг. Они обняли Лиду, и она с осторожностью спросила: «Как там?» Девушки ответили, что все хорошо. Чудесным образом они открыли дверь, и комендант не узнала. Слава Богу, что я послушался голоса Святого Духа и помог Лиде. Слава Богу, что Лида отдала свое сердце Господу и стала верующим человеком.

Владислав Н.

ДЯКУЮ, БОЖЕ, ЩО НЕ В ТРАВІ

Одного разу ми з рідною сестрою поїхали в село відвідати маму. Оскільки після дощу дороги в селі були розмиті, до будинку ми не доїхали. Довелося два кілометри йти пішки, а автомобіль залишили на узбіччі. Моя сестра ще не прийняла істину, і я всю дорогу натхненно розповідав їй про свої досвіди з Богом.

Після зустрічі з мамою, на зворотному шляху, я раптом зрозумів, що в кишені немає ключа від машини. Довелося повернутися до будинку. Я сподівався, що десь поклав його, але ніде не знайшов. Я помолився: «Господи, допоможи знайти ключ. Обабіч стежки, якою ми йшли, дуже висока трава, і я навряд чи зможу його знайти». Раптом з'явилася думка подивитися в пакеті, у якому ми принесли продукти мамі. І в ньому лежав ключ! Як він туди потрапив – незрозуміло. Напевно, коли я ділився досвідами, емоційно розмахуючи руками, ключ випав з кишені куртки і якимось чином впав у пакет, а не у високу траву. Слава Богу! Якби ключ пролетів повз пакет, мені б довелося два кілометри повзати по траві, промацуючи кожен сантиметр. Воістину, коли ми звершуємо Його справу, Він робить нашу.

Ілля Кошкін

ЖИВУЩИЙ ПОД КРОВОМ ВСЕВЫШНЕГО

Хочу поделиться опытом, как Господь спас мне жизнь. Два года назад, в конце декабря, я возвращалась с библейской программы со спортивными палками. Мне надо было перейти дорогу по пешеходному переходу. Я подошла к нему. остано-

вилась маршрутка. Сделав несколько шагов, я заметила, как из-за маршрутки выскакивает автомобиль буквально передо мной, наезжает на бордюр, съезжает с него и мчится с большой скоростью вперед. Я замерла от неожиданности. Если бы я сделала еще один шаг вперед, погибла бы на месте. Осознав, что Бог спас меня, я заплакала и поблагодарила Его за спасение жизни.

Однажды я шла на массаж в центр для пенсионеров. Снова подошла к пешеходному переходу. Остановился школьный автобус. Только я решила перейти дорогу, как неожиданно из-за автобуса выскочил легковой авто-

мобиль и промчался возле меня. Слава Богу! Я жива!

Просите благословения и охраны Божьей себе и своей семье перед выходом из дома. Очень важно отдавать свою жизнь в руки Господа. **«Трезвитесь, бодрствуйте, потому что противник ваш диавол ходит, как рыкающий лев, ища, кого поглотить» (1 Пет. 5:8).** **«Живущий под кровом Всевышнего под сенью Всемогущего покоится. Говорит Господу: „прибежище мое и защита моя, Бог мой, на Которого я уповаю“» (Пс. 90:1, 2).**

Людмила Дацюк

ТАМ НЕМАЄ ПОВІТРЯ

Великий Бог не байдужий до наших життєвих проблем. Він підтримує нас у повсякденних справах. Як лікар, я неодноразово бачив Божі відповіді на молитви дітей, батьків, церков і континентів, коли відбувалося велике чудо.

Сталося це, коли я був юнаком. Ми з батьками та молодшим братом займалися землеробством і скотарством на крайньому півдні нашої України, у найдавнішому місті Кілія. Як будете в Косому капонірі* в Києві, зверніть увагу на карту Римської імперії, на ній позначено тільки два міста: Рим та Ахілію (сучасну Кілію).

Щодня батьки привчали нас до фізичної праці, ставили перед нами ціль: полити город, випасти череду худоби чи видоїти корів. Вони послідовно й наполегливо вчили нас виконувати домашні обов'язки. Ми з братом, як і всі діти, не оминали нагоди уникнути чергової батьківської науки. На власному прикладі мої батьки показували ціну праці. Їхня наука і зараз дає рясні плоди в моєму житті.

Одного разу тато доручив мені взяти величезну плівку з теплиці й відвезти на його триколісному мотоциклі «Мураха» на канал, аби її добре помити. Тоді все, що було пов'язано з мотоциклом, здавалося мені розвагою та приємним завданням. Двічі просити про це батькам не довелося. Тоді для мене, підлітка, це був «статусний» транспорт. Тому, завантаживши плівку з теплиці, я впевнено рушив до Маяцького каналу, що був на Журженій горі. Тріумфальний в'їзд на канал відбувся в супроводі братів та сусідських хлопців. Для мене важливо було, щоб усі, хто був на каналі, побачили, що я приїхав на мотоциклі. Гордість за свою значимість і самостійність переповнювала моє серце. Тоді я ще не розумів слів із Біблії: «Господь гордим противиться».

Спустивши плівку, розтягнули її по поверхні води, щоб відмокала. День був сонячний, тому бути у воді й не купатися, то наче сидіти біля води і не напиться. Звісно, ми почали купатися,

* Фортифікаційна споруда

гратися, пірнати. Плівка рівно лягла на поверхню води, оскільки не було ні вітру, ні хвилі. Раптом у мене з'явилася думка: «А якщо пірнути під плівку?» Задумано – зроблено. Хіба ж тоді перед авантюриєм експериментом я думав про закони фізики? Нікому нічого не сказавши, я пірнув, поплив під плівку, винирнув – і раптом ніби опинився у вакуумі. Цілковитий безкисневий простір. Я роблю вдих, а повітря немає. «Господи, що ж я накоїв?» – промайнула думка. Поряд купалися брати. Веселощі, безтурботність, життя на повну силу, повітря, вільне дихання, кисень, а я тут помираю. Молитва моя була коротка і щира: «Отче, дай сил виплисти з-під плівки, бо як ще раз винирну під нею, то помру». Знову роблю вдих у вакуумі, мобілізую всі свої рятівні механізми і пірнаю. Пливу так довго, наскільки вистачає сил. Здавалося, що пливу вічність. Моє дитяче життя пройшло перед очима: злеті, падіння, досягнення, гріхи, погані слова, невиконані обіцянки. Коли критична точка повітря в легенях була досягнута, залишалося або зробити вдих у воді і померти, або відштовхнутися від дна і з останніх сил виплисти на поверхню, сподіваючись, що плівки там немає.

«Боже, почуй молитву!» – повторював я в голові. Я винирнув, як виявилось, далеко від берега, від братів, а найголовніше – далеко від плівки. Повітря стрімким потоком почало наповнювати мої легені. Так ніхто з братів та батьків і не дізнався, що відбулося тоді з гордим підлітком. Там відбулося поховання гріховного мислення та народження нового, зміненого підлітка.

Сівши на березі, я подякував Усвишньому, що врятував від смерті. Раптом побачив, як один з моїх братів пірнув і пливе під плівку. Очевидно, не один я не вчив фізику. Я підбіг і почав з усіх сил тягнути плівку на берег, щоб ніхто вже не зміг зашкодити собі. Винирнувши, брат був здивований, що не опинився під плівкою. Я сказав йому: «Не роби цього. Там немає повітря!» Мабуть, тоді він так і не зрозумів, що я мав на увазі, адже залишив його без гіркого досвіду, а може, і врятував життя.

Дякую Богові за такий досвід, що того дня перекрив мені кисень, щоб знищити мою гордість та зверхність. Мені потрібно було це пережити.

Юрій Марченко

«Иисус может быть для нас большей реальностью, чем Он был для Своих учеников, когда ходил с ними по пыльным дорогам Галилеи.»

Моррис Венден

САМЫЕ НЕОЖИДАННЫЕ ИСТОЧНИКИ

Хочу рассказать одну удивительную историю о славе Божьей в моей жизни. Шесть лет назад, когда Господь призвал меня совершать служение сиротам и бездомным, у меня были трудности, моменты, когда не было возможности покупать ежедневно 50 буханок хлеба. Я отдал эти переживания Богу.

Господь показал мне конкретный хлебозавод, куда можно обратиться за помощью для благотворительных целей. Директор хлебозавода был ортодоксальным мусульманином. Когда я обратился к нему с просьбой, он меня выгнал, узнав, что я христианин и являюсь пастором Церкви. Это было непростое испытание. Ежедневно я просыпался рано утром и шел на хлебозавод, просил и говорил с директором, и каждый раз он меня выгонял. Наступил такой момент, когда он просто сказал охране не пускать меня на территорию завода. Но каждый день рано утром я снова шел туда, потому что верил, что Бог вмешается в эту ситуацию.

Спустя месяц в один день я не смог прийти на хлебозавод. Именно в этот день мне позвонил его директор. Он спросил, почему я сегодня не пришел. Я ответил, что не являюсь его работ-

ником и не должен отчитываться.

В ответ мужчина засмеялся и пригласил приехать к нему на прием и поговорить.

Когда я зашел в кабинет, директор сказал, что его сердце расположено дать мне хлеб на благотворительные нужды. Я мог брать 50 буханок хлеба дважды в неделю. Я сообщил, что этого количества мало и хватит лишь на два дня. Чем кормить нуждающихся остальные пять дней? Он посоветовал брать сколько дадут, в ином случае я вообще ничего не получу. Я поблагодарил его за доброе сердце и сказал, что буду благодарить Бога за него и хлеб. Директор ответил, что не нуждается в моих молитвах, так как верит в Аллаха.

Прошло две недели, и директор хлебозавода снова мне позвонил и эмоционально попросил меня срочно приехать. Я недоумевал, что могло произойти. Когда я приехал, он сказал, что просил меня не молиться моему Богу. Я спросил его, что случилось. Мужчина рассказал, что после моих молитв у него поломалась лента,

выдающая хлеб, образовалась дырка, и в каждую смену у него 500 буханок брака – размером в два раза больше обычного. Что делать с этим хлебом? Я посоветовал продать его, но мужчина был уверен, что никто не купит этот большой хлеб.

Директор вспомнил, что мне было мало обещанного количества хлеба, и предложил забрать весь хлеб, чтобы ничего не пропало. На протяжении целого года мы ежедневно брали 500 буханок хлеба и могли накормить и помочь большому количеству людей. По сей день Господь посылает нам хлеб.

Когда Бог поручает вам служение, Он даст и пропитание, и обеспечение из самых неожиданных источников. Любим Бога – служим людям!

Федор Герасимов

БЛАГОСЛОВЛЯЙТЕ!

Боже повеління благословляти інших людей приносить благословення і для нас самих. Мій знайомий розповів цікавий досвід. Це сталося на одному зі столичних ринків. Олександр купував яблука – два кілограми. Привітна продавчиня зважила і передала йому пакет. Олександр подякував за прекрасне обслуговування і побажав жінці, щоби Бог їй так само щедро благословив, як вона благословила його чудовими фруктами. Жінка перестала усміхатися і несподівано для Олександра попросила пакет назад. «Дайте я переважу», – швидко промовила вона і після «контрольного» зважування поклала до пакета ще два яблука.

**Вікторія
Ярош**

«Не переживайте з приводу того, чого ви не розумієте в Святому Письмі. Переживайте про те, що ви розумієте в Біблії, але не керуйтеся цим в ЖИТТІ. »

Коррі Тен Бум

БЕДА НЕ В ТОМ

Беда не в том, что прохудилась шуба
И залетает снег за воротник.
А в том беда, когда душа не любит,
А сердце словно высохший родник.

Не в том беда, что денег не хватает
И невозможно многое купить.
Беда, что сердце больше не желает
За малое Творца благодарить.

Не в том беда, что черствый хлеб на полке,
Ведь будут сухари, а с ними – чай.
Страшнее, когда люди словно волки
И сердце словно дырка калача.

Беда не в том, что опоздал на поезд
И пропадает купленный билет.
Беда, когда проходят стороною
Те, за кого молился много лет.

Беда не в том, что не поехал в страны,
Где плещет море пенною волной.
Беда – не спать от зависти ночами
И не найти душе своей покой.

Беда не в том, что проиграл в забеге
И главный приз достался не тебе.
Беда, что не стремишься ты к победе
В борьбе со злом, которое в тебе.

Беда не в том, что ты упал в дороге,
Ведь шанс дается Богом снова встать.
А в том беда, что ты судьбою строгим
Таких, как сам, стремишься осуждать.

И не беда, что провалил экзамен
И поступить не смог в престижный вуз.
Беда – навек остаться за дверями,
Когда на Небе ждет тебя Иисус.

Елена Шамрова

**Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.**

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

ПОРАДА З ВЛАСНОГО ДОСВІДУ

До одного
вчителя
прийшла жінка із
сином і попро-
сила: «Мій син
їсть занадто
багато цукру
й солодошів.
Скажіть йому,
будь ласка, щоб
він перестав. Він
дуже поважає
вас і неодмінно
послухає».

Учитель уваж-
но подивився на
дитину і сказав жінці: «Приходьте,
будь ласка, через три тижні». Жінка
подумала: «Дивно, чому він не може
сказати дитині таку просту річ», –
однак повернулася через три тижні.
Учитель знову сказав їй: «Приходьте
ще через три тижні». Жінка пішла
ще більш здивована, але, як і було
казано, повернулася через три тиж-
ні. Тоді учитель промовив: «Хлопчи-
ку мій, послухай мої поради. Не їж
багато солодошів, адже це шкідливо
для здоров'я». Хлопчик сказав:
«Учителю, якщо ви говорите, що це
шкідливо, то я не буду більше їсти
цукор і солодоші».

Мама попросила сина почекати
її на вулиці й запитала вчителя:
«Чому ви не сказали цього моєму
синові першого разу?» Учитель
відповів: «Річ у тім, що я сам дуже
люблю солодоші. Аби сказати
вашому синові перестати їсти цу-
кор і солодке, мені потрібно було
самому позбутися цієї слабкості.
Спочатку я вирішив, що на це мені
вистачить трьох тижнів. Та згодом
зрозумів, що помилюся».

**Не навчайте того, через що
не пройшли самі, не пережили на
власному досвіді.**

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО**

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ**

для
всієї
сім'ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
lifesource.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, В. Шевчук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04052, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

lifesource.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.